

Chỉ cần bên cạnh nhau

Tôi bắt đầu thấy khó chịu với tình yêu của em, nó sâu sắc và chân thành đến khó hiểu? Yêu, chỉ biết yêu thương thôi, chẳng đòi hỏi đáp trả, chỉ cần bên cạnh tôi là đủ ư? Tôi thích làm những việc em lo lắng, và dường như bỏ mặc sự lo lắng của em..Tôi thấy thương em cũng đồng nghĩa mình thật ích kỉ, tôi quá trẻ con và suy nghĩ cũng chưa đủ chín chắn... đủ chín chắn để xác định một cái gì đó lâu dài... như em và một gia đình nhỏ với những đứa trẻ đáng yêu.

LINH.

Là một cô sinh viên năm 2 ngành kế toán. Cho đến giờ, khi đã đi được nửa quãng đường sinh viên của mình, tôi vẫn không hiểu mình lấy đâu ra động lực để lựa chọn và gắn bó với cái nghề này. Tuổi thơ và những mảng kí ức màu xám, tôi - đối với mọi người mà nói, là một người khá nhạy cảm, hay suy nghĩ... đôi lúc hay trầm mặc và khó hiểu một chút, thích màu tím, nói chung cũng là một con bé khá dễ gần... luôn quyết định mọi thứ dựa vào cảm xúc...

Với tôi, tình yêu sẽ là tất cả... nếu đã yêu một người, chắc chắn sẽ chân thành đến mức ngờ ngợch...

Và tôi đã yêu anh.

Tôi thích gọi anh là Tùy Phong vì anh giống một cơn gió tự do. Là gió, phong lưu, đa tình nhưng cũng sẽ rất đơn độc. Tôi gặp anh trong đội tình nguyện, 2 trường đại học là hàng xóm của nhau. Tôi không tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, tôi chỉ tin vào cảm giác. Anh và tôi lúc đầu cũng không hẳn thân thiết. Tôi thân với bạn cùng phòng anh, cũng cùng đội tình nguyện chúng tôi. Rồi dần dần thân anh.

Tôi lần đầu tiên biết yêu một người nhiều như thế nào.

Tôi là một thằng con trai, người ta thường nói vô tâm là bản năng của con trai, và tôi thừa nhận đó là chân lý chính xác nhất mà tôi từng biết. Trước em, tôi cũng yêu một người, có thể gọi là mối tình đầu, tôi yêu người ấy lãng

mạng và nhiệt thành như quãng đời cấp 3 đáng nhớ, như những buổi cùng nhau đi học, những kỉ niệm đẹp như một mảnh pha lê... nhưng có lẽ vì vô tâm, cũng có thể vì tính bông bột của mình, tôi đã để cô ấy rời xa tôi. Tôi đã làm cô ấy tổn thương, chưa bao giờ tôi ngừng suy nghĩ về điều đó.

Em là người tốt, từ trước đến giờ, ngoài gia đình, chưa có ai lo lắng và quan tâm đến tôi nhiều như thế. Tôi cũng muốn yêu một người như em. Nhưng tôi sợ làm một người nữa phải tổn thương... Có lúc tôi muốn xa em, vì nếu không thể đến được với nhau, mà cứ ở cạnh nhau như thế này, rồi một ngày tôi sợ lý trí không vững vàng nữa... Lưỡng lự và suy nghĩ rất nhiều trước khi quyết định, có lẽ cứ để mọi chuyện tự nhiên...

LINH

Tôi vẫn nhớ, ngày anh nói 3 từ đặc biệt ấy, 22/11/2011. Tôi thấy tim mình như ngừng đập rồi vỡ òa vì hạnh phúc. Anh nói anh vô tâm, mà tôi thì nghĩ nhiều, nếu yêu anh thì nhất định phải mạnh mẽ, có lẽ vết thương trong quá khứ làm người con trai ấy đau nhiều lắm. Muốn yêu, nhưng không thể yêu, sợ làm người mình yêu thương phải khổ... Tôi nhất định sẽ phải vững vàng và can đảm, để yêu thương anh, và ở bên cạnh anh như bây giờ... mãi mãi.

TÙY PHONG.

Tôi thật sự là vẫn không thể hiểu nổi bản thân mình, muốn yêu thương và quan tâm em thật nhiều, nhưng bên ngoài thì cứ lạnh nhạt và thờ ơ đến mức làm người khác phát khóc.

Em hay khóc, từ trước đến giờ vẫn thế, hoặc là tại tôi. Tôi ghét nhất là thấy con gái khóc, nhất là người mình yêu thương... Học tập, hoạt động tình nguyện và cả yêu nữa, tôi thấy mình bận rộn với một núi công việc, bận rộn thì thấy mình hay cáu bẳn, nhất là khi trước mắt có một người lúc nào cũng chỉ lo lắng và quan tâm đến mình suốt ngày, tôi cáu thì im lặng, tôi hờ hững thì chịu đựng hết. Đôi khi tôi còn cảm thấy em cam chịu, tôi ghét điều đó...

LINH.

Gần đây anh bận rộn với công việc quá thì phải, tôi lúc nào cũng như thế, sợ nhất là làm gánh nặng cho anh, sợ anh mệt mỏi vì phải quan tâm và yêu thương một người. Những lúc như thế tôi thường im lặng. Nhiều lúc nghĩ, cứ cố gắng một chút nữa, một chút nữa thôi anh là con trai mà còn với tôi thì tình yêu cao hơn lòng tự trọng của bản thân... Rồi mọi chuyện sẽ ổn.

TÙY PHONG.

Tôi bắt đầu thấy khó chịu với tình yêu của em, nó sâu sắc và chân thành đến khó hiểu? Yêu, chỉ biết yêu thương thôi, chẳng đòi hỏi đáp trả, chỉ cần bên cạnh tôi là đủ ư? Tôi thích làm những việc em lo lắng, và dường như bỏ mặc sự lo lắng của em..

Tôi thấy thương em cũng đồng nghĩa mình thật ích kỉ, tôi quá trẻ con và suy nghĩ cũng chưa đủ chín chắn... đủ chín chắn để xác định một cái gì đó lâu dài... như em và một gia đình nhỏ với những đứa trẻ đáng yêu.

Nếu càng ngày càng yêu nhau nhiều hơn, thì đến một lúc nào đấy em sẽ lại tổn thương mất thôi... mà tôi thì không muốn thế. Nếu bên cạnh nhau không thể cho em một nụ cười thật hiền, thì có lẽ rồi xa sẽ tốt hơn..tôi vẫn yêu em... vẫn yêu... nhưng...

LINH.

Hà Nội sang đông, tay tôi mỗi khi đông về đều lạnh tê... anh không hay đưa tôi về sau mỗi buổi đi tình nguyện, cũng không vội vàng nắm lấy tay tôi ở tầng 2 và cứ đến tầng 5, đến cửa phòng tôi lại vội vã buông..., 2 đứa không hay ngồi ghế đá, lâu lắm cũng không nấu cơm cho anh ăn, không còn những tiếng báo tin nhắn liên tục... mọi thứ dường như thừa thớt... nhàn nhạt... tôi sợ cái cảm giác này, nó làm tôi ngạt thở...

Đêm về, tính toán thật chuẩn thời gian, có lẽ anh đã ăn uống và xong xuôi mọi việc... tôi mới dám gọi... giọng thật ấm, mặc dù ậm ừ cho qua, nhưng trước khi anh vội vàng cúp máy tôi vẫn cố gắng kiên nhẫn dặn một câu thật nhẹ “lúc nào xong việc thì nhắn tin cho em nhé. Em đợi...”

Giá như mà có một cơn mưa...có lẽ sẽ dễ chịu hơn!

TÙY PHONG.

Có lẽ em của tôi muốn một cái nắm tay thật chặt trên phố, một ánh mắt tìm kiếm giữa đám đông, một tin nhắn thật ngọt ngào cho một ngày mới, một bông hoa đỏ thắm cho một ngày không đặc biệt, một lời hứa hẹn cho tương lai...Nhưng tôi không làm được điều đó...

LINH.

Ngày nói ra câu chia tay, tôi vẫn cười thật hiền. Quay vội đi và tự nhủ mọi chuyện rồi sẽ ổn, chỉ muốn chạy lại ôm anh một cái thật chặt. Nhưng nếu sợ quay lại sẽ không đủ cam đảm để buông tay ra mất...

Thực sự biến mình là một người bận rộn, lên giảng đường, thư viện, đi làm thêm để cho mình thật là bận rộn, sẽ không còn nghĩ được đến chuyện gì nữa... đôi lúc, vẫn bắt gặp mình ngồi ở ghế đá, bắt gặp mình đứng ở thật xa nhìn anh, bắt gặp mình nức nở như một đứa con nít.

TÙY PHONG.

Quay lại cuộc sống cô đơn của mình, tôi thấy thật sự mình vẫn ổn khi không có em. Là bớt một người lo lắng, thích làm gì thì làm. Thỉnh thoảng trêu đùa vài cô nhóc trong đội tình nguyện cũng không lo ai đó buồn, thỉnh thoảng bỏ bữa cũng chẳng có ai vội vàng mua gì đấy sang, thỉnh thoảng làm vài chén với bạn bè, cũng chẳng phải kiềm chế không được say nữa... nhưng mà những lúc say tôi lại nhớ đến em...

Uh, em của tôi, có lẽ giờ này đang ngồi ở đâu đó và khóc một mình cũng nên...

LINH.

Một tháng, hai tháng...

Có những lúc nóng ruột kinh khủng, theo bản năng, lại bấm số của ai đó vội vàng nhưng may mắn là kịp dừng đúng lúc... sẽ gọi cho một số khác, em gái của anh chẳng hạn, có lẽ chỉ dám nhờ đến cô ấy thôi...

Dù có nằm bệnh 3, 4 ngày thì vẫn phải gượng dậy, dù có khóc một trận đến muốn ngất ngay được thì có lúc cũng vẫn phải cười thật tươi.... 1 là ổn, hoặc là muốn những người yêu thương mình thấy mình thật sự ổn, có lẽ anh cũng không muốn thấy mình như thế này, mình biết anh cũng đang cố gắng...

TÙY PHONG.

Tôi vẫn lướt qua em mỗi khi tình cờ gặp, có khi còn chẳng nhìn lấy một cái, không phải vì không muốn mà vì sợ gặp ánh mắt em. Tôi vẫn vô tình hết sức có thể, dù là một vài tin nhắn đi lạc, dù không là gì của nhau tôi vẫn tin vào tình cảm của em. Vấn đề chỉ là ở tôi thôi, tôi tin những người yêu thương nhau thì sớm muộn gì cũng sẽ quay lại bên nhau.... Chỉ cần lúc nào đó tôi thật sự chín chắn.

LINH.

Xe bus đông nghịt người, tôi về nhà đưa bạn thân, con bé đang ở một nơi tuyết phủ trắng xóa nóc nhà, cành cây, nó đi du học được 2 tháng còn tôi thật sự là muốn về thăm bố mẹ và cậu em trai hiền lành của nó, cũng là một nơi tôi được yêu thương thật nhiều, đủ bù đắp những trống rỗng trong tim... Anh về quê rồi, thấy bạn anh bảo là hôm nay anh lên, mọi khi anh đi xe mấy giờ nhỉ? chắc tầm trưa là về đến nơi? chắc là mệt lắm, muốn biết quá...thôi không nghĩ nữa, anh ổn mà.

Một ngày mệt nhoài, bến cuối cùng, chỉ cần bước xuống thôi là sẽ đi về phòng nhưng một cái gì đó thôi thúc tôi quay lại...

Là Anh.

Anh ngồi ngay sau tôi.

Lao vội đi như một đứa ngốc, phải về thật nhanh, không được gục ở trên đường, không được ngã, không được khóc...

Sân kí túc, có một con bé cứ ngồi lặng im như vậy, dường như là rất lâu.

ANH.

Tôi nhìn thấy em từ lúc em bước lên xe, rút điện thoại ra định gọi thì thấy em đang nói chuyện vui vẻ vs một anh chàng nào đó bên cạnh. Tôi cất điện thoại đi, có lẽ em đi chơi với ai đó về. Có cái gì đó nhói trong tim, hình như tôi thấy mệt.

LINH.

Nhật kí ah, chỉ có mày hiểu tao, tao xin lỗi, khi vui thì chẳng thấy ta đâu, khi buồn thì ta lại tìm đến người... Nhưng tao chỉ dám nói với mày thôi, là tao yêu một người... rất nhiều...nhiều lắm. Nếu con người ta yêu thương nhau, thì sớm muộn gì cũng sẽ trở về bên nhau phải không mày? Vậy thì hãy cứ tin...

ANH.

Em ôm. Tôi biết điều đó qua bạn cùng phòng em. Em tắt máy cả chục ngày nay rồi tối nào tôi cũng gọi, cũng đợi tin nhắn của em nhưng lòng tự trọng của một thằng con trai không cho phép tôi làm thế, tôi biết em chờ đợi điều gì...

Tôi muốn ở bên cạnh em, và không muốn nghĩ gì nữa, tương lai, hay tính bằng bột của mình....

LINH.

Tôi cảm giác được hạnh phúc trong từng giọt nước mắt mặn chát. Trong mơ, tôi cũng chưa dám mơ được ngồi bên cạnh anh trước biển, được anh công đi dọc bờ biển, được ngồi sau xe anh và ôm anh thật chặt, được sống ở nơi anh đã từng gắn bó cả tuổi thơ... được đi trên những con đường anh đã đi.

Hạnh phúc này tôi sẽ không để vượt mất một lần nữa đâu, vô tâm cũng được... thờ ơ cũng được, chỉ bên cạnh anh là đủ...

TÙY PHONG.

Tôi đã quyết định yêu thương một người con gái dù cô ấy có khóc rất nhiều, có thích đi bộ dưới mưa một mình, có hay bỏ bữa, có quên mất lo cho mình mà chỉ đi yêu thương một đứa vô tâm như tôi... dù ngày mai, ngày kia có thể tôi vẫn sẽ vô tâm, vẫn làm cô ấy phải khóc, cô ấy tổn thương... thì tôi vẫn sẽ ở bên cạnh cô ấy...

Tôi tin cô ấy sẽ hiểu, và đôi khi, cũng chỉ cần ở bên cạnh là đủ.

LINH.

19/3... từ ngày tìm thấy nhau một lần nữa, anh vẫn bận rộn kín mít với cuộc sống của mình, có những lúc còn quên băng tôi đi...

Có những ngày dài lê thê chỉ để đợi một tin nhắn ngủ ngon, có những ngày lướt qua nhau trên phố mà quay vội đi...

Có những lúc chạy ra một chỗ khóc thật to vì những ấm ức...

Có những lúc hoang mang vì sợ anh quên mất cách yêu thương một người...

Có những lúc như thế, có những lúc muốn thi gan với anh, muốn vô tâm với anh, muốn anh yêu thương mình như những đôi xung quanh... muốn nắm tay nhau trên phố..

Mỉm cười.

Dù thế nào, cũng muốn ở bên anh thôi... đôi khi chỉ cần ở bên cạnh là đủ...